en aarde

directeur planning van het ziekenhuis en in die hoedanigheid is hij 'altijd op zoek' naar innoverende projecten. 'En dit is er zeker een', aldus Hantson. Hij voegt toe: 'De ziekenhuiswereld, waarin ik werk, is een keiharde economische business geworden. Villa Rozerood daarentegen gaat terug naar de kern. Hier is zorg weer menselijk.'

Hantson vond het kloostergebouw toen de zusters der Heilige Gehoorzaamheid van De Panne er uit trokken. Maar kopen kon hij het niet. Daarop kwamen de zusters der Heilige Engelen uit Lokeren in beeld: zij beschikken over een fonds waarmee ze nieuwe noden willen lenigen. Ze kochten het gebouw en gaven het aan de nieuwe vzw in erfpacht.

Nu wordt er nog volop onderhandeld met de federale ziekteverzekering, die vier dergelijke respijthuizen in het land wil financieren. De federale minister van Sociale Zaken, Laurette Onkelinx (PS), heeft daartoe een tot nog toe ongebruikt budget van 1,5 miljoen euro beschikbaar. Villa Rozerood is het eerste van de vier. Het revalidatiecentrum Pulderbos wil met een tweede starten.

'Alleen spijtig dat de ziekteverzekering de lat zo hoog legt: zij willen dat we vanaf dag één zes pediatrisch verpleegkundigen aanwezig hebben. Dat zou ons, als opstartend initiatief, de das omdoen', zegt Hantson, die hoopt dat de Villa nog wat groeikansen krijgt. Er zijn nu drie vaste personeelsleden, 'maar ook veel en enthousiaste vrijwilligers'.

En als het toch eens aan motivatie zou ontbreken, dan is er altijd die motiverende zin uit *Oscar en oma Rozerood*, die in de woonkamer op de muur is geschilderd: *'Er is geen oplossing voor het leven. Behalve dan maar gewoon te leven.'*

ONLINE
www.villarozerood.be

INTERVIEW

ERIC-EMMANUEL SCHMITT, schrijver, was twintig jaar geleden zelf levensbedreigend ziek.

In het spoor van Oscar

Schmitt samen met Kaat Tilley in de wolkenkamer. © wvv

Wat vindt u ervan dat dit huis vernoemd is naar uw boek 'Oscar en oma Rozerood'?

'Ik vind het prachtig. Het is beter dan een literaire prijs – en ik heb al veel literaire prijzen mogen ontvangen!'

Oscar is een jongetje dat brieven schrijft naar God omdat hij gaat sterven. Wat dreef u ertoe om dat boek te schrijven?

'Twintig jaar geleden ben ik zelf levensbedreigend ziek geweest. Toen ze me vertelden dat ik "genezen" was, ervoer ik een erg dubbel gevoel. Ik vond het bijna obsceen om de draad van mijn leven weer op te pakken en de wereld van de zieken de rug toe te keren. Ik voelde een grote drang om die tekst te schrijven, maar had nooit gedacht dat hij lezers zou bereiken.'

Ondertussen heeft die tekst ontzettend veel lezers bereikt.

'Ja, tot mijn blije verbazing. Op een dag kwam ik in een bib een jongen van tien tegen die mij vroeg om het boek te signeren. Ik wilde weten waarom hij het gelezen had. Hij zei: omdat ik op de achterflap gelezen had dat het over een jongen gaat die sterft, en dat interesseert me. Zijn moeder had het boek niet willen lezen. Ook zij had de achterflap bekeken, maar zij werd erdoor afgeschrikt. Rond kinderen die gaan sterven hangt nog een groot taboe. Een stilte, die angst opwekt.'

Welke boodschap biedt Oscar tegenover die stilte?

'Dat genezen niet het belangrijkste is. Je kunt niet genezen van het leven. Je moet het accepteren zoals het is, met al zijn tekortkomingen. Kunnen leven met een ziekte, is de kunst. Leven alsof elke dag weer de eerste is, zegt Oscar. En dood gaan we tenslotte allemaal. Veel lezers hebben me laten weten dat het boek hen ertoe geïnspireerd heeft om zonder complexen en zonder angst over doodgaan te durven spreken.'

'Oscar begrijpt zelf ook niet goed waarom zijn ouders zwijgen over zijn ziekte. Hij denkt dat ze niet meer van hem houden. Maar het zijn hun grote verdriet en hun angst die hen zo terughoudend maken.'

Gaat u hier ook op bezoek komen als er gezinnen logeren?

'Dat weet ik zo nog niet. Zieke kinderen bezoeken lijkt me meer iets voor de prinses van Wales! *(lacht)* Ik correspondeer liever over mijn boeken.' (vbr)